

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Cultu Sacrosancti Cordis Dei Ac Domini Nostri Jesu Christi

Galliffet, Joseph de

Romae, M.DCCXXVI.

De Excellentia SS. Cordis Jesu in se spectati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45817)

ciendam, fovendamque, adeo perfecte ac cumulate in Corde illius collectum reperiri; ut mirum prorsus videri debeat, negari a quoquam potuisse, hos honores cordi divinissimo esse concedendos, quos sacro ejusdem corpori deferendos, tota Ecclesia prædicat. Ut autem in re per se clarissima rationibus etiam agamus: notandum, Cor Jesu duobus omnino modis considerari posse. Primum, in se ipso, juxta excellentiam sibi propriam. Deinde comparate ad homines, quibus colendum proponitur.

De excellentia Cordis JESU in se spectati.

Excellentia Cordis Jesu in se spectati, ex sequentibus maxime titulis ducitur: quæ si non cursim, ac præcipitanter legantur, sed attente & studiose perpendantur, divino præsertim requisito lumine; quæ fit singulorum vis ad persuadendum quod intendimus, aspirante gratia sentietur.

I.

Primo igitur excellentia Cordis Jesu ducitur ex proprietatibus cordi naturaliter insitis. Scilicet pars est præcipua ac nobilissima corporis Christi, juxta Philosophorum omnium de cordis humani natura differentium sententiam. Quum autem in rebus corporeis omnino nihil sit corpore Christi excellentius aut divinius, liquet quid de cordis illius excellentia censendum sit. Deinde juxta eorundem Philosophorum doctrinam, cor huma-

num principium est vitæ naturalis cuiusque hominis: atque ita Cor Jesu principium est vitæ naturalis hominis Dei. Quæ quum infiniti pretii sit, consequens est, ut infiniti quoque pretii cor ipsum habeatur. Denique hoc habet peculiare ac proprium cor nostrum, ut in eo, ceu receptaculo, sanguis contineatur, formetur, perficiatur: igitur ex valore ac dignitate divinissimi Sanguinis Christi, qui redemptionis nostræ pretium fuit, ipsius quoque Cordis pretium, ac dignitas æstimari certo potest; nec absimilis honor, ac reverentia utrique debetur.

II.

Secundo ducitur ex conjunctione cum anima inter omnes excellentissima, cujus omnium affectionum (eo sensu & modo quo explicatum est) Cor Jesu organum est, atque instrumentum nobilissimum. Conjunctiono autem illa cordis cum anima hoc habet peculiare, ut ipsi cordi tantum ferme dignitatis & excellentiæ tribuat quantum ipsi animæ inest; ut patet in cordibus virorum illustrium, quibus honores deferri solent post mortem, excellentiæ animorum quibus fuere conjuncta proportionati: quod omnium gentium usu comprobatum est. Si ergo excellentia Cordis Jesu ex ejusdem animæ excellentia mensuranda est, quanta demum censenda est?

III.

Tertio ducitur ex arctissima, & substantiali, ut ajunt, unione quam habet Cor Jesu cum persona verbi divini,

ni. Quæ ineffabilis conjunctio quum vere reapse & absolute Cor Jesu divinum efficiat, utpote vere Cor Dei: hoc ipso, cæteris omnibus rebus creatis eminere facit, cunctisque illius, vel levissimis affectionibus, commotionibus, ac ut ita dicam palpitationibus valorem infinitum conciliat. Sane quælibet res, quæ personam Jesu attingit, eo ipso dignissima veneratione redditur: nullaque pars est sacrosancti corporis quantumvis exigua, non gutta sanguinis, non levissimus capillus, quæ adoratione nostra digna non sit. Imo res per sese contemtibiles vilissimæque, solo corporis Jesu contactu honore maximo quæ censentur; ut videre est in Cruce, clavis, lancea, spinis &c. Quid igitur faciendum Cordi Jesu? quo demum honore congruo prosequi convenit? quid enim, si lancea ob idipsum dumtaxat quod Cor Jesu tetigit, ac vulneravit (ut communis est fidelium sententia) hominum, Angelorumque veneratione digna facta est; quid merebitur Cor ipsum, ex cujus solo contactu tantum excellentiæ vili ferro partum est?

IV.

Quarto ducitur excellentia Cordis Jesu ex functione omnium excellentissima, ad quam formatum destinatumque fuit; quæ alia non est, quam ut arderet indefinenter flammis amoris divini, quibus revera a primo creationis suæ momento semper mirabiliter arsit, ardebitque sine intermissione in æternum. Porro si quis æstimare novit quæ sit divini illius amoris excellentia,

næ

næ ille facillime judicabit, quæ & qualis esse debeat excellentia cordis ad hunc finem præcipue procreati, ut divinum illud amoris incendium in omnem æternitatem & pateretur, & faceret. Atque ex isto maxime titulo intelligere licebit quantopere Cor illud divinissimum Patri æterno complacitum esse debeat; quum nihil in conspectu ejus acceptius esse omnino possit amore illo unigeniti Filii sui. Et quidem singularis illa dilectio, qua Pater Æternus Cor Jesu complectitur, tam aperte ex variis revelationibus minime suspectis, & suo loco a nobis afferendis constat; ut vix vocari in dubium prudenter posse videatur. Cujus sane rei causæ, æquum est, ut a viris spiritualibus investigentur; ac fidelibus ad Sanctissimi cordis gloriam, juxta divinum beneplacitum manifestentur. Hoc vero munere dum nos præsentis opusculo fungimur, ac pro tenuitate nostra lucem aliquam veritati in umbris adhuc delitescenti afferre conamur, vehementer optamus, precamurque, ut Deus aliis famulis suis nobis aptioribus dignioribusque, lumen copiosius infundere dignetur; quo divinissimi Cordis excellentia, illorum opera, luculentius cognosci possit. Nam ex iis certe quæ jam innotuerunt, æstimari tuto potest latere in hoc sacrosancto Corde ineffabiles divitias mundo adhuc incognitas; quæ ut tandem aliquando cognoscantur, & Deo maxime gloriosum, & Ecclesiæ fructuosissimum futurum sit.

V.

Quinto ducitur excellentia Cordis Jesu ex sanctitate
ipsi

ipsi propria. Fide constat, Cor Jesu sanctum esse sanctitate verbi divini, atque adeo sanctitate infinita. Sed hæc sanctitas singulis corporis partibus communis est; hinc peculiarem ac cordis propriam attingimus. Circa quod, hæc observanda. 1o. Corpus humanum animæ cui conjunctum est sanctitati participat: inde honos Sanctorum reliquiis debitus. Quo vero anima sanctior, eo quoque sanctius ipsum corpus: quare reliquiæ sanctorum magis insignium, insigniores etiam ac pretiosiores habentur. 2o. Inter omnes corporis partes, ea quæ sanctitati magis participat ipsum est cor: unde fit ut inter cæteras corporis Sanctorum reliquias hæc pretiosissima habeatur. Ratio vero discriminis peti debet; primo quia cor, quum omnium affectionum sanctarum, quibus ipsa animæ sanctitas perficitur, cooperato suo modo fit, ac propria sedes; necesse est, ut ex illo quidem capite sanctitati magis communicet. Deinde (quod peculiari hinc animadversione dignissimum videtur) certum est excellentiora Spiritus Sancti dona, quæ Deus eximiis ac selectis famulis suis divinitus infundere solet, in cordibus eorum præcipua quadam ratione (quoad effectus sensibiles) recipi, ac contineri. Ita sane, cœlestium charismatum infusiones, gratiæque impressiones extraordinariæ, favores denique omnes peculiare, quibus Deus homines ad sublimiorem sanctimoniam evehit, aut jam evectis gratificatur, corda ipsorum præcipue afficere solere indubitatum est. Scilicet in cor dulcedo cœlestis ac suavitas instillatur: in corde dolores & angustia di-

vinitus immiffæ sentiuntur: e corde gemitus erumpunt, & fufpiria: e corde languores, & amoris divini deliquia enafcuntur: five contingat animum extraordinario illo divini amoris igne succendi, iifdem continuo flammis cor aduritur; five anima vehementiori peccatorum dolore penetretur, eodem illico doloris aculeo cor transfigitur ac laceratur; five illa cœleftibus deliciis delibuta Dei fui facris amplexibus fruatur; aut contra, ut in vita fpiritali affolet, variis anguftiis, afflictionibus, mœroribus, aliifque laboribus interioribus oppreffa probetur ac purificetur; iifdem omnibus affectionibus cor extraordinarie commovetur: adeo ut ipsis fanctis attestantibus, cuncta hæc in folo corde recipi, contineri, agi, ac perfici vividiffime fentiat. Certum rurfus eft, non aliam in corpore noftro Spiritus fancti fenfibilem fedem effe, non aliud templum quam ipfum cor: non alibi Chriftus Dominus fe præfentem fenfibiliter reddit; non aliud in membris nofttris eligere domicilium folet. Quæ omnia experientia ac teftificatione Sanctorum adeo certa funt, ut nemo fit vitæ interioris arcanis initiatus, qui de his dubitare poffit.

Jam vero, quantum his omnibus Spiritus Sancti muneribus, donis, gratiis, favoribus, infufionibus, impreffionibus, deliciis, doloribus, in cordibus Sanctorum receptis, ipfa corda fingulariter, ac miro quodam modo fanctificata maneat: eoque perfectius, quo munera illa omnia perfectiora funt, res ipfa per fe clamat, nec explicatione indiget. Ex quo demum intelli-
gere

gere licet, quid de sanctitate Cordis Jesu ceneri debeat: quum manifestum sit, quicquid in eo gratiarum genere in Sanctorum cordibus extitit, etiamsi omnia simul in unum colligantur, nihili prorsus facienda esse, si cum divitiis Cordis Jesu comparentur. O si divitiæ illæ immensæ, O si fontes illi uberrimi sanctitatis, O si harum prærogativarum pretium infinitum probe a fidelibus, affulgente divina luce, cognosci possent! Nihil certe desiderandum ultra remaneret, ad excellentiam Cordis Jesu demonstrandam, alteque in omnium animis imprimendam.

VI.

Sexto ducitur excellentia Cordis Jesu ex virtutibus, quarum principium ac sedes est; uti antea sæpe diximus: sed dictis hæc addidisse juvabit. Observandum itaque, id quod apud omnes gentes, natura ipsa docente, communiter & universe receptum est: imo quod ipso Spiritus Sancti eloquio in omnibus Scripturæ paginis confirmatum invenitur: videlicet cor humanum arctissimam habere cum animi virtutibus conjunctionem; iisque ipsis virtutibus suo modo, ac peculiari quadam ratione vere perfici, ornari, ac nobilitari; quemadmodum suo quoque modo vere ad earum productionem cooperatur, ut supra diximus. Et vero cernimus virtutes animi proprias, cujusvis demum generis illæ sint, cordi etiam ipsi vulgo tribui. Sicut enim animo adscribitur patientia, mansuetudo, humilitas, obedientia, liberalitas, celsitudo, magnificentia, magna-

nimitas; ita & cordi eadem virtutes tribuuntur. Dicitur enim, communi apud homines sermone in sacris etiam codicibus usurpato, cor patiens, cor mansuetum, cor humile, cor obediens, cor liberale, cor generosum, cor magnificum, cor magnanimum. Imo sicut animorum, ita & cordium excellentia, ex harum excellentia virtutum, æqua proportione mensuratur. Scilicet corda virorum illustrium, heroum, summorum Ducum, inclutorum Principum; sed præcipue, ut decet, Sanctorum & amicorum Dei eo studiosius commendantur ac coluntur, honorificentiusque habentur, quo personæ, dum viverent, sublimioribus instructæ fuere virtutibus. Cujus rei ratio, hæc, quam sæpe diximus, congruenter afferri posse videtur: quod scilicet affectiones animi & virtutes, in cor naturaliter ac sensibilibus derivatæ, ita ipsum afficere solent, ut earum propria causa ac sedes esse videatur. Quare eo excellentius apud homines haberi convenit, quo virtutes ex illo fonte excellentiores prodire, hæcque sedes illustrioribus quasi ornamentis decorata fuit. O quid igitur existimandum de excellentia Cordis Jesu, omnium nempe summarum virtutum fontis: cujus comparatione quicquid magni, quicquid excellentis in cæteris cordibus reperitur, vile prorsus nulliusque pretii iudicandum est! Quid enim prohi summe Deus, excellentius, nobiliter, admirabilius eo Corde, in quo nihil esse potuit, quod infinitam Dei maiestatem non deceret; omniaque esse debere, quæ divinæ excellentiæ convenirent, ac congruerent! Quis æstimare queat hujus di-

vini Cordis, qualis quantusque fuerit erga Deum Patrem amor; quam incensum illius gloriæ, quamque immensum studium; quæ ejus summifio; quæ obedientia; quæ fiducia; quantus de injuriis divinæ bonitati factis dolor? Erga homines autem quæ illius misericordia; quæ patientia; quæ charitas? De virtutibus vero, quæ majorem apud homines habere admirationem solent, quales sunt fortitudo, constantia, animi celsitudo, liberalitas, magnificentia, magnanimitas; ecquis exprimere aut etiam cogitatione assequi valeat, quantæ, quamque admirabiles fuerint in Corde Jesu?

VII.

Septimo denique, quo res aliqua creata plus ad Dei gloriam conducit, eo profecto & Deo chariorem, & hominum cultu, amoreque digniorem esse necesse est. Hæc enim vera ac certa norma est, si recte judicare velimus, pretii ac meriti cujuscumque rei. Unde aperte sequitur, Cordi Jesu singularem plane, imo summum honorem inter cæteras omnes res creatas esse deferendum; quum alia nulla sit quæ ad Dei gloriam plus contulerit, adhucque conferat, æternumque collatura sit, quam Cor Jesu; ex quo nimirum tanquam ex fonte omnes Christi affectiones, quibus Deus infinite colitur, prodire.

Atque ex illis quidem omnibus considerationibus rite perpenfis evidens redditur, Cor Jesu in seipso spectatum, quod primo loco proposuimus, rem esse

supra omnem modum excellentissimam, infinitaque veneratione dignissimam. Verum hæc eadem veritas longe fiet illustrior ac evidentior, si Cor illud divinissimum considerare jam libeat comparate ad homines, quibus colendum proponitur. Quod erat secundo loco explicandum.

De Corde JESU comparate ad homines.

Enim vero quid fidelibus populis exhiberi potuit ad eorum aut venerationem excitandam, aut amorem alliciendum potentius, quam Cor divinissimum & amabilissimum Redemptoris? Quæ demum alia res, seu in Cælo, seu in terris cogitabilis est, non modo sanctior, verum etiam dulcior & amabilior: ad cujus nimirum aspectum subito in memoriam suavissime reducuntur, tum amor immensus quo amantissimus Dominus homines complexus est; tum beneficia numero ac magnitudine infinita ab eo in genus humanum profecta; tum denique labores ac dolores quos nostrum omnium causa toleravit. Hæc enim omnia in eo sacratissimo Corde non contenta solum, sed descripta quodammodo, & quasi insculpta cernuntur. Quæ dum dicimus, si quis statim non sentiat, næ ille humano sensu plane carere judicandus est. Ego sane quum mecum ipse animo reputo, quid natura ipsa in nobis efficiat, quosve animi sensus inspiret adversus earum personarum corda, quibus nos aut ardentissimus amor conjunxit; aut gratus animus arctissime devinxit. Quum
exem-